

реитѣ и др., които вече се завзематъ отъ тѣхни млади, крепки и дейни хора. Отъ тогава и пословицата; „Влѣзе торлака и строши бърдака“ (отъ който чорбаджиитѣ, дотогавашни църковни настоятели, крали маслиненото масло, доставяно за църковни нужди). Приходите отъ църквитѣ достигнали до 100,000 гроша годишно и по уреденъ бюджетъ се употрѣбавали за предназначението си, за което се давало и отчетъ предъ народа; до тогава повечето приходи се злоупотрѣбавали, и никой не смѣлъ да търси отчетъ. Църковнитѣ сгради се поправили и поддържали сносно; сжщо и училищнитѣ, които били тѣсни и неудобни, се разширили съ по нѣколко стаи. Внушило се на духовницитѣ да изпълняватъ достойно длѣжноститѣ си къмъ църквата, да се отзоваватъ винаги на поканитѣ на вѣрващитѣ, да служатъ въ храмоветѣ, когато народътъ е по-свободенъ отъ работа, да водятъ порядъченъ животъ; представителятъ на владиката да не разрешава четвърти и пети бракове, да не взема произволни такси за вѣнчавка, погребение и пр. Първомайсторитѣ турили въ редъ каситѣ на еснафитѣ; защитили потжпканитѣ имъ права; подобрили положението на калфи и чираци, като установили годинитѣ на старшинство по занаята и чирацитѣ да не слугуватъ като прости слуги, а да се обучаватъ, работейки само занаята. Властѣта, лишена отъ съдействието на чорбаджиитѣ, омекнала и станала по-сдържана и внимателна къмъ раята; данъцитѣ и тегобитѣ се разпредѣлили справедливо; затворитѣ се опразнили. Въобщо турцитѣ се удивлявали на народния сговоръ и, не схващайки истинскитѣ му причини, го отдавали на нечия силна подкрепа, та съ страхопочитание се отнасяли къмъ раята и никой отъ тѣхъ не смѣлъ да я задява. Обичайнитѣ имъ презрителни изрази „гяуръ“, „кьопекъ“, „хандзъръ“ (невѣрникъ, куче, свиня) не се чували вече. Народътъ спокойно и свободно си извършвалъ всѣкидневнитѣ си занятия и търговия, та доволенъ се наслаждавалъ отъ произведенията на труда си. Признателенъ до дънъ душа, той благославялъ тайнитѣ виновници на това народно благо — братственитѣ дейци, които насърдени отъ постигнатия успѣхъ, засилили дейността си надпреварвайки се въ изпълнение на възложенитѣ имъ задачи. Съ готовность и възторгъ тѣ въ едно заседание по предложение на Х. Иорданъ се заклѣли предъ почтения попъ Сидеръ въ вѣрата и въ Евангелието, че ще бждатъ вѣрни на тая организация за народното дѣло неизмѣнно. Тогава за пръвъ пжтъ Х. Иорданъ разкрива предстоящата родиноспасителна цель, която братството ще следва неуклонно.